

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**PER HIGIENE DEMOCRÀTICA I
PER NECESSITAT DE RENOVACIÓ**

 Ramon Tremosa
i Balcells

 Professor de teoria econòmica a la UB
ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Sobre la situació creada

‘Boteu’ Jordi Hereu

Jordi Portabella va perdre quasi la meitat dels vots a Barcelona i va quedar cinquè darrere d'ICV, però va saber donar un ràpid cop d'efecte passant a l'oposició. A mig camí entre l'èpica ètica i l'oportunisme descarat, sense aclarir si el seu gest va ser o no improvisat, o si el va imposar a la direcció del partit (o bé si aquesta li va marcar el camí), el cert és que el bipartit municipal de PSC + ICV està en minoria absoluta. Celebro la decisió de Portabella, però, a parer meu, ERC només recuperarà una equidistància creïble quan faci amb el PSC el mateix que ha fet amb CiU sense pietat dues vegades: votar el segon partit, amb qui sigui, “encara que presenti un sofà” (a Cornella Montilla va treure 1.000 vots menys el 2006 que Maragall el 2003), per botar el PSC d'una gran administració (botar, etimològicament, del francès antic *boter* = colpir, empènyer, fer fora en aquest cas). Ara es presenta la primera oportunitat.

ERC HAURIA DE VOTAR TRIAS EL PROPER DIA 16 DE JUNY per higiene democràtica i per necessitat de renovació. Veuríem llavors què faria el PP d'un Alberto Fernández que es va delatar quan, tot just conèixer la decisió d'ERC, va instar Hereu a governar en minoria. Veuríem llavors com es difumina el miratge del debat dreta-esquerra, amb què tan hàbilment es camufla el debat Catalunya-Espanya: el PP s'abstindria per permetre la reelecció d'Hereu com el PSOE farà a Navarra amb el PP? ERC és un partit més madur, i no menys, quan renuncia al tripartit: de tan madurs que diuen que són i han estat altres partits avui, entre molts altres exemples, els trens a Catalunya se'ns estan literalment podrint a les vies.

EL PSC HA TEIXIT UN HÀBIL CORDÓ SANITARI contra el PP a Catalunya però té llicència progressista per fer les excepcions que calgui. No només en petits ajuntaments com ara Roses, on un pacte PSC + PP traurà CiU de l'alcaldia, sinó també en els temes realment importants com ara el finançament del nou Estatut: el pacte PSC + ICV + PP de primers de setembre de 2005 al Consell Consultiu, enfront de CiU i ERC, va començar a retallar de debò i des de Catalunya avenços reals aconseguits. Per a ERC, però, llavors no va passar res greu amb la lleialtat que se suposava que els devien Maragall i el PSC. Sempre he cregut que Artur Mas es va equivocar passant per la Moncloa en solitari i assumint la retallada de l'Estatut: ara potser tampoc no governaria, però tindria més crèdit i discurs nacional i podria canalitzar actes reivindicatius com el de l'IESE i la manca de resultats de més autogovern del tripartit. Però potser també se'l pot entendre si havia conclòs que l'equidistància d'ERC és carta blanca al PSC i decapitació a qualsevol preu de CiU: com interpretar avui si no els pactes PSC + ERC a les diputacions i a tants ajuntaments?

JOAN PUIGCERCÓS HA FET SERVIR SOVINT una imatge molt gràfica per donar suport de franc al PSOE a Madrid: “No posarem el PSOE als peus dels cavalls del PP”. Santa innocència! El PSOE no ha tingut cap pietosa consideració a l'hora de posar ERC als peus dels cavalls de qui fos per retallar l'Estatut o per fer-la fora de la Generalitat. Botar Hereu seria pagar el PSOE amb la mateix moneda. ¿Ho farà ERC o deixarà ara consolidar un altre alcalde socialista

XAVIER RAMIRO

“William Curtis, un dels principals crítics de l'arquitectura moderna, equipara Diagonal Mar i el Fòrum amb un trist Miami... La Rita Barberà no ho hauria fet millor. Per tant, doncs, per què no fer directament Trias alcalde?”

nomenat a dit? Per aquest precís motiu conec votants que han retirat el vot a ERC. I no val allò de “garantir la governabilitat”: un partit independentista ha de qüestionar totes les cadires, principalment les dels partits sucursal a casa nostra.

A L'INREVÉS DE TRIAS, JORDI HEREU HA ESTAT ALTIU i potent, ha parlat com si no tingués res a veure amb l'actual Barcelona i ha seguit els dictats de Madrid sense piular. ERC ha de votar amb CiU i PP sense complexos per forçar la revisió del pas de l'AVE, la descentralització real dels districtes, la rebaixa de la pressió fiscal i de la publicitat institucional. Pel que fa al model de ciutat, William Curtis, un dels principals crítics de l'arquitectura moderna, equi-

para Diagonal Mar i el Fòrum amb un trist Miami... La Rita Barberà no ho hauria fet millor. Per tant, doncs, per què no fer directament Trias alcalde? Mentre Hereu concedia cofoies entrevistes, rebia la claca dels funcionaris i anunciava el tripartit sense ni tan sols parlar amb Portabella, l'Ajuntament de dretes de Sant Cugat és el primer a expropriar pisos de protecció oficial buits, un fet del qual molts ajuntaments d'esquerres no en tenen ni tan sols informació.

EL BINOMI PSC + ICV, GRÀCIES A ERC, ha assolit l'hegemonia total a Catalunya. Quan parla, Hereu és un dels millors exponents de la superioritat moral de les esquerres, passada en el seu cas per la més cara escola de negocis. Caldria estudiar per què Catalunya és el país europeu amb un pes encara tan gran del que representa el maig de 1968: un post-materialisme antiliberal que no ha renovat el seu discurs, com suggeria Carod quan analitzava la contundent derrota de Royal davant de Sarkozy. Recomano un llibre de Maurice Clavel, traduït esplèndidament al català per Jordi Galí amb el suggerent títol *Déu és Déu, redéu!* (Barcelonesa d'Edicions, 1993). Acabat d'escriure la nit de Nadal de 1974, Clavel s'adreça als joves de la seva parròquia que se'n van tan contents a desfilars amb el partit comunista: “Us heu fet marxistes per no ser els últims cristians però sereu els últims marxistes”. A veure quan passa ERC de la resignació de votar Jordi Hereu a la satisfacció de botar-lo.

 Marçal
Sintes

Ara, després del comunicat d'ETA, es repeteix, com manen els usos, que el que cal és unitat entre els partits i a la societat. També es reclama que no es culpïn els uns o els altres, perquè, s'emfatitza, la culpa de la situació creada la tenen els terroristes. S'argumenta que és previsible que un dia d'aquests es produeixin un o més atemptats, i convé no donar avantatge als violents. Potser no és el millor moment de retreure als partits i al que no són partits però juguen en la pica-baralla partidista el que han fet en els tres últims anys, tanmateix el que rebutja és que ens hàgim de sotmetre a l'amnèsia col·lectiva. Que en aquesta desgraciada història ETA és la gran culpable resulta una obvietat solemne, però d'aquí no se'n pot deduir que els polítics i els seus entorns, certes institucions i determinats mitjans ho han fet tot bé o que de responsabilitat no en tenen cap ni una. A mi, i perdonin-me, em sembla que sí que hi ha responsabilitats a repartir. Començant pel PP, que ha traficant amb aquest assumpte, com amb d'altres, sense els escrúpols ni el patriotisme amb què s'omple la boca a vessar. Contrasta el comportament dels populars amb el del PNB d'Imaz, que, d'altra banda, s'ha convertit en una de les bèsties negres dels etarres. Quant a Zapatero –crec que és més propi parlar de Zapatero que no del govern espanyol o del PSOE–, val a dir que m'ha semblat més voluntarista que sensat. La seva manca de càlcul i la seva actuació maldestra l'han col·locat a ell, al seu gabinet i als socialistes en una posició d'extrema feblesa, posició que perjudica el conjunt de la ciutadania. m.sintes@hotmail.com